

„Ja, juist! — Dat is altijd ongelukkig m'n beste mevrouw, en na alles, wat 'k van u hoor, wilt u zeggen, dat er van betalen geen sprake is.”

„Nu, zóó erg” — zegt ze met een flauw glimlachje — „hopen we niet, dat het loopen zal. En in elk geval” — voegt ze er haastig bij — „ik *wil* heel graag betalen, mijnheer!”

„Met uw goeden wil kunnen we onze boeken niet invullen, of het te kort in de kas bijleggen, niet waar? . . . en dan” — zegt hij nu zéér ernstig — „er moet iets beslist worden of anders zou ik genoodzaakt zijn, maatregelen te nemen!”

„Daar was 'k wel bang voor!” — zegt ze nu iets flinker, dan op dat oogenblik gepast is en voegt er zeer onvoorzichtig bij — „'t is ook wel niet anders te wachten!”

De heer Van Voorst blijft kalm en vraagt: „Waarom?”

„Omdat . . . nu enfn” . . . en even ziet ze naar de prachtige brandkast met 'n blik zóó veelzeggend, zoo ingrijpend, dat 't bloed hem naar 't voorhoofd komt.

In 't gedrag van die vrouw is iets, dat hem hindert en aantrekt beiden, eenigszins buiten het „gewone.”

„Nu, mevrouw, waarom dan?”

„Omdat u zelf zegt, dat uw kas niet te vullen is met mijn goeden wil, en” — zegt ze, terwijl haar oogen van drift tintelen — „U moet wèl gelijk hebben, mijnheer, want als in uw boeken een post van humaniteit open was, zou u waarschijnlijk zóó groot en zóó prachtig dat meubelstuk niet noodig hebben!”

Even trillen zijn neusvleugels en iets onvast is zijn hand nu hij haastig in een boek bladert, zoekend naar de „post”, die de schuld van mevrouw Reeze aanwijst.

Zij is opgestaan en kan nu den zakdoek vinden en onder de voile haar hand brengende, wischt ze zich haastig het zweet af.

Hier is uw rekening, mevrouw, 't is van twee jaar terug, dus zoo bijzonder lastig heb ik 't u niet gemaakt. U weet wel, dat verleden jaar op uw verzoek een half jaar uitstel is gegeven; toen alweer een half jaar, en nu is 't noodig, dat er een eind aan komt, dunkt u zelf niet?”

„En dat einde zal er gauw genoeg zijn. Mag 'k ook van u weten, hoe lang er mee kan heengaan, voordat mijn inboedel in gevaar komt?”

„U schijnt daar nog al gemakkelijk over te denken, mevrouw!”

„O, zoo gemakkelijk!” — en ze lacht met onaangenaam sarcasme.

„Zoudt u niet beter doen om te bezuinigen en te trachten, uw schuld te betalen; met goeden wil en energie kan men veel!”

„'t Is wel zoo, mijnheer, 'k zou bijvoorbeeld geen koffie of thee meer kunnen gebruiken en m'n boterham zóó of soms geheel niet eten, . . . enfn, 't is waar, er is veel uittesparen!”

Ze staat nu achter den stoel en heeft de leuning vast. Vierkant en kloek in houding en haar uiterlijk half spotziek, half uitdagend.

Steeds ziet hij in zijn boek en al die cijfers in gedachten noemend, dringt